

De eerste

Het was al aan,
voordat we elkaar zagen.
Voor de benoeming,
voor de handtekening,
voor het vragen.

Door het raam van Refaja, bij het doorknippen van de navelstreng
werd een naam voor het leven bezet. Op paspoort en rijbewijs gezet.
En een diploma, waarop "de Schalm" prijkt. Essays schrijft over bio-industrie en
ongeziene puber vrijheid. Met Sony walkman geregeld fietsend over jouw
gemeentegrenzen. Bezegeld met een levenslange geboorteplaats: gemeente
Stadskanaal.

Heb je leren kennen. Verdoofd, in de ochtend, net niet vallen over de gladde gele
stenen van de Hoofstraat. Geprent in mijn hoofd staat, de sporthallen,
de geur van patat, bier en zweet. Maar ook te vroeg beloofd, een eeuwige eed
achter de Chinees bij Chaperon. Het is niet dat het daar begon,
we kenden elkaar al lang.

Nu pionieren we samen in het diepe, onder de vlag van Bareveld naar Ter
Apelkanaal, via Holte en Hörsten. Laten we samen zwemmen, mee in de stroom van
de blauwe baan, alsof we vloeibare stoffen nodig hebben om vooruit te gaan.
Synchroon, samen snelle slagen zwemmen. Sloten en kanalen inslaan. Potlood,
vliegtuig, kikker, hoeven we niet meer te verzinnen. Borstcrawl met lange halen is
ook een manier om opnieuw te beginnen.

Van samenzijn komt ook pijn als een breuk in de nacht en ziekte.
Dat in één regel, om kan slaan als in de spiegeling van het Knoal.
Zo as Geert Teis het zo zee:
'de leunen van de Badde is dudelk in 't heldere woater te zain.'

Ben kloar, om lös te loaten woarin dak docht woar t geluk in zat,
allinig mor uut angst nait te waiten wat k zunder dat din had.

En nou wie hier zo stoan,
luuster noar d geluuden
van d Veenkolonioal.
Groaf k daip in de Knoalster grond,
Want hier kommen de mooiste verhoalen vandoan.
Het is aan!